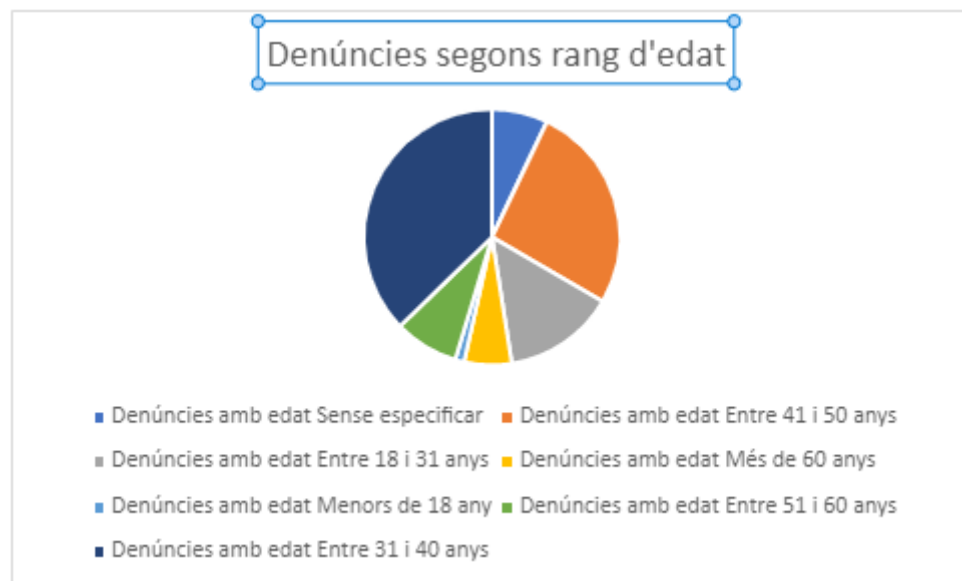

Comentari a les estadístiques extretes de les dades de violència de gènere a Catalunya de 2020

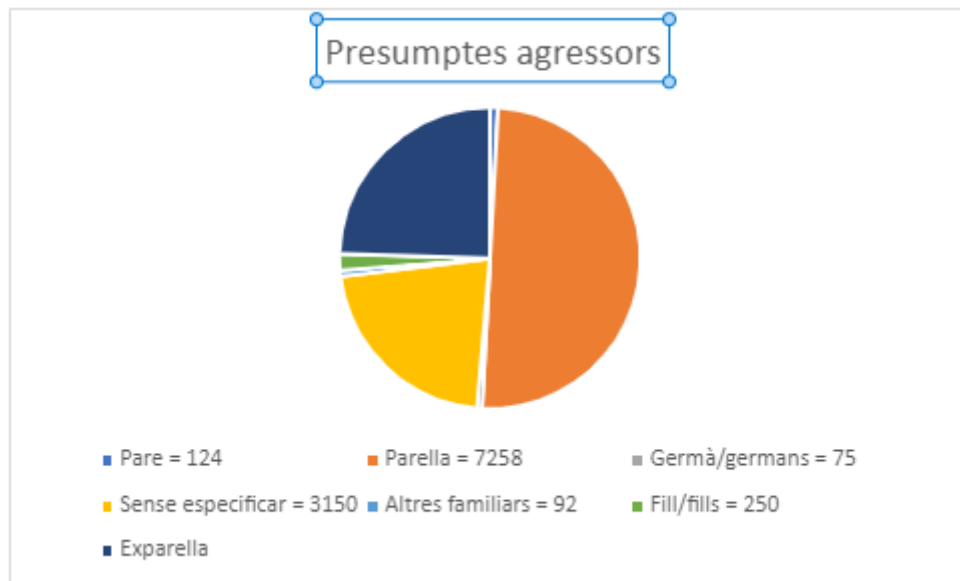
Abans de començar amb l'anàlisi, per entendre les dades hem d'explicar algunes peculiaritats dels resultats: en primer lloc, cal tenir present que aquestes dades no representen la realitat dels maltractes, ja que denunciar els maltractes és una decisió que es pren en determinades circumstàncies, ja que pot resultar difícil i semblar perillós o inadequat per a la víctima de violència de gènere. Això comporta que, encara que nosaltres veiem en les estadístiques que, per exemple, la violència física supera a la sexual, és possible que la sexual es denunciï menys per què comporta exposar més la intimitat, hi ha més grau de proximitat amb l'agressor, etc. En segon lloc, si sumem els casos de tots els tipus de violència denunciades i ho comparem amb el total, el total és menor a aquests casos, ja que en moltes denúncies s'afirma haver patit diversos tipus de violència.

Começarem amb una possible explicació de la distribució de les denúncies segons rang d'edat:

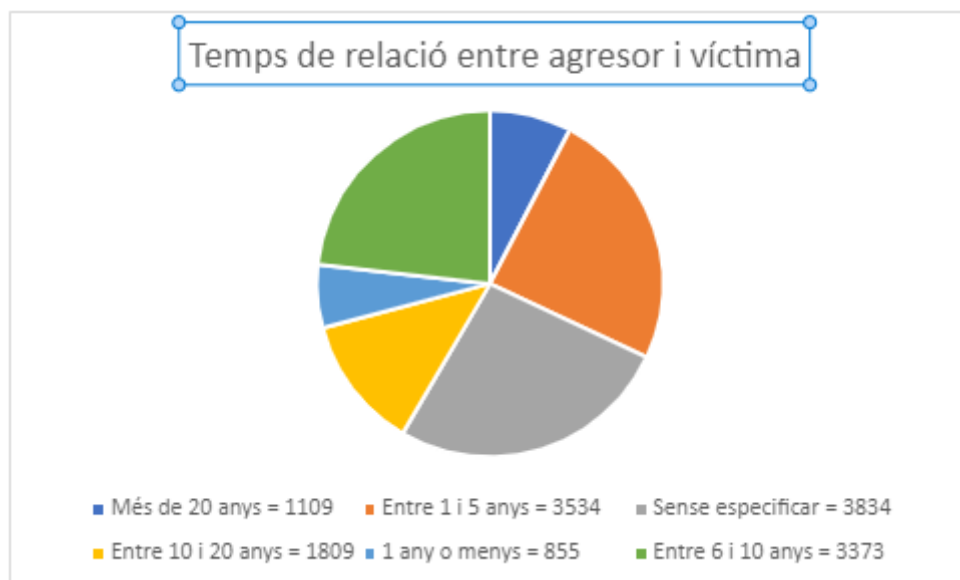
Veiem que la edat en la que es denuncia més és entre 31 i 50. Per què? És possible que la edat de maduresa porti a les víctimes més valentia i menys paciència per soportar aquestes formes de violència. A més, si tenim en compte que sembla més possible que no es denunciïn casos on les víctimes es poden distanciar del agressor i que les relacions entre les persones de major edat son menys canviants (has de veure al ex per què tens un fill amb ell, per exemple), potser les denúncies són majors en persones amb rangs d'edat més alts perquè aquestes persones les utilitzen com a correctors per tenir controlat a l'agressor.

Seguim amb l'explicació de la distribució de denúncies segons agressors:

Veiem que els agressors denunciats més comuns són la parella i la exparella. Qui agafa el rol de parella arriba a ser la persona amb qui tenim més confiança, ja que normalment compartim més situacions amb ella que amb altres. Les relacions molt íntimes poden resultar irritants, ja que conviure no sempre és entendre's. A més, les parelles, que serveixen com a relació per desenvolupar l'amor, també són la porta als gelos i a la necessitat de que l'altre ens satisfaci. Per tant, aquests factors són detonants per que es dongui violència entre parelles o exparelles.

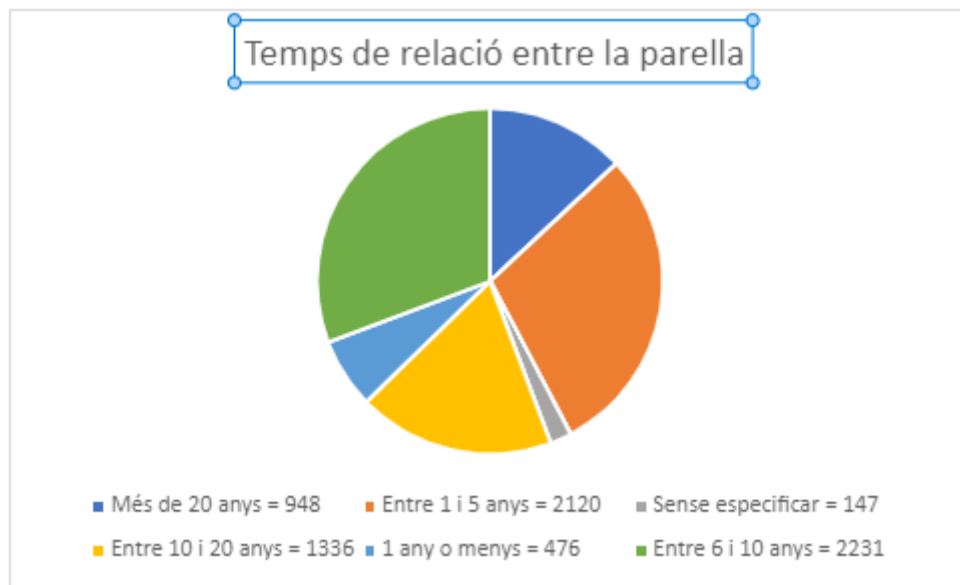
Ara observem com varien les denúncies segons el temps de relació entre agressor i víctima:

Veiem que el nombre de denúncies on el temps de relació entre l'agressor i la víctima és d'un any o menys és menor a les denúncies amb relacions més llargues. El període de relació on hi ha més denúncies és entre 1 any i 10 anys. Si suposem que a més temps de

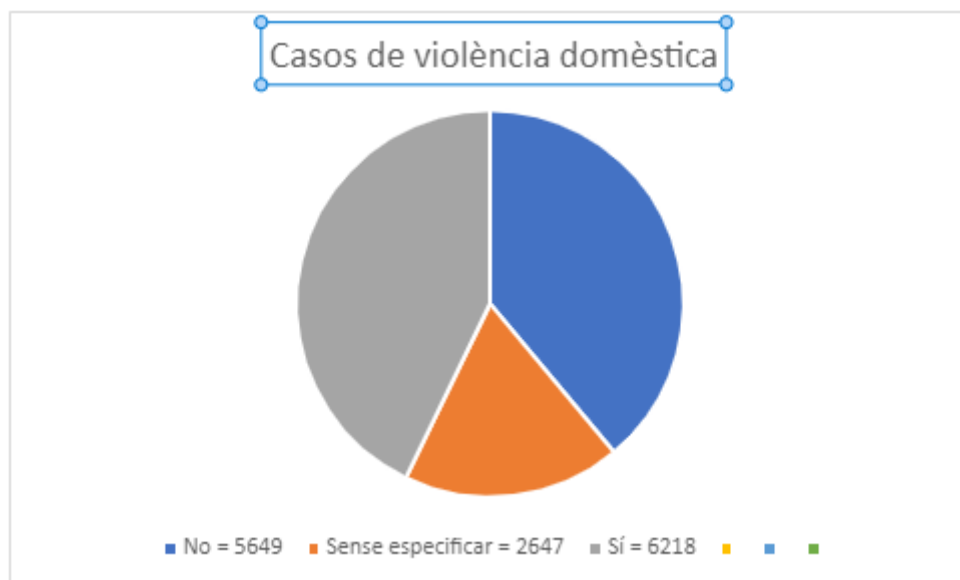
relació, més confiança i ha, amb aquesta suposició i les dades podem deduir que la confiança amb una persona no implica seguretat. Tan sols és una suposició, però és versemblant que les agressions de gènere es donin en relacions de confiança, ja que l'agressor no crearia aquestes relacions si exposés aquest comportament al conèixer a la persona.

Ací es mostra la variació de denúncies segons el temps de relació on la relació agressor-víctima és de parella:

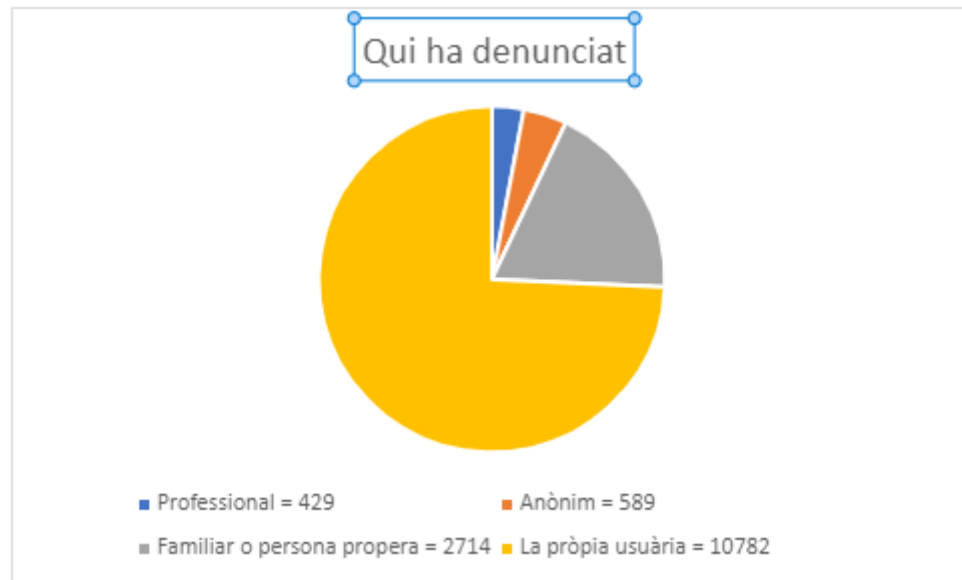
Es repeteix el mateix patró que en l'anterior estadística, ja que la major part d'agressors són les parelles.

Variació de les denúncies segons si són catalogades com a violència domèstica o si no:

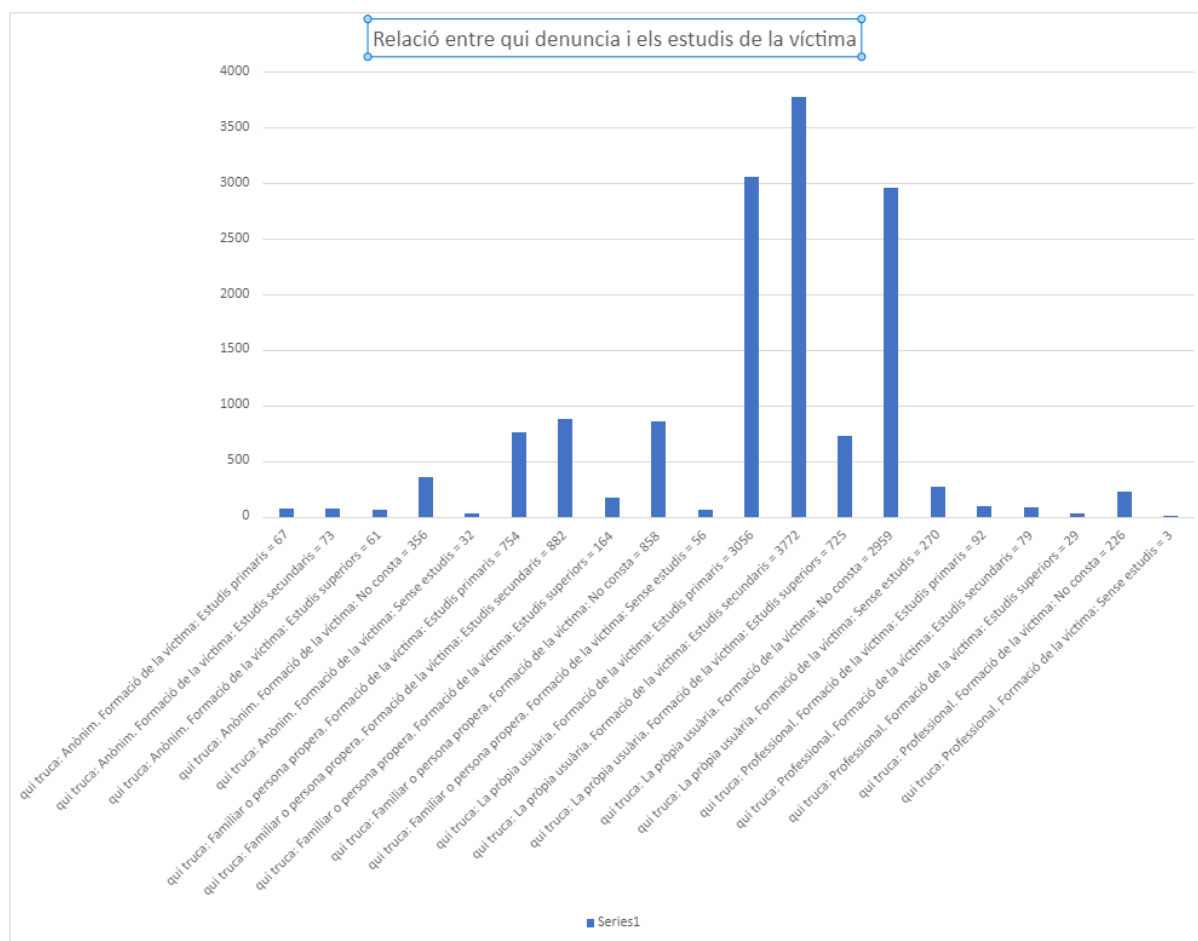
L'etiqueta de violència domèstica es posa quan l'agressor i la víctima conviuen. Aquí veiem que la diferència entre els una casuística i altra és ínfima. Això ens mostra que tant en entorns familiars com en els altres, la violència de gènere és una experiència amb la que ens podem topar.

Distribució de les denúncies segons denunciant:

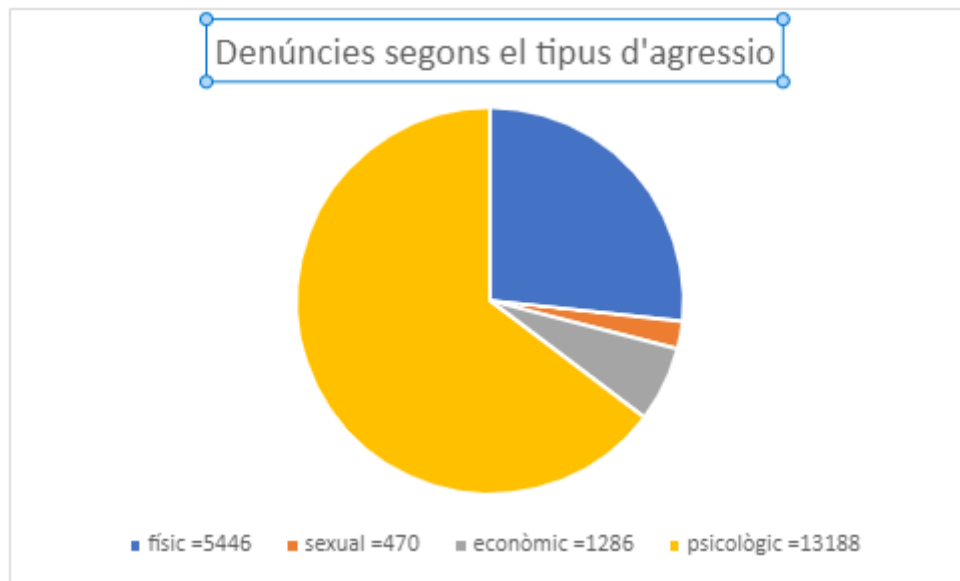
És difícil que una persona externa a una relació s'immisceixi per denunciar. És fàcil suposar que la víctima, en aquests casos, està cohibida.

Variació de les denúncies segons qui truca i el nivell de formació formal de la víctima:

Suposant que es veu bé això tan petit, veiem que la majoria de casos es concentren en quan truca la propia usuària, a excepció de quan la usuària té estudis superiors. Si veiem la distribució de denúncies segons qui truca, veiem que en qualsevol cas, si la usuària té estudis superiors, les denúncies són menors. Això relaciona l'evasió de violència amb una formació alta (estem presuposant que les persones amb formació alta denuncien en nombre semblant a altres grups). També veiem altra curiositat, la variació entre denúncies sense estudis i amb estudis primaris o secundaris, trui qui trui. Es possible que no tenir estudis sigui un condicionant per no saber com ensortir-se en aquests casos.

Com a últim grup de dades, veurem la distribució de denúncies segons el tipus:

Com veiem, la normalitat són denúncies per violència psicològica. Encara que és un tipus de violència difícil de detectar (degut a la difusa línia entre lo que es pot dir i lo que no), tot i així, és molt present. Es pot fer molt de mal a una persona amb violència psicològica. Per exemple, és ben present el cas que la parella faci sentir inútil a l'altre amb comentaris de despreci i de insuficiència i amb retrets. Aquesta situació es pot repetir en les parelles durant anys i fins a edats avançades. De vegades la gent propera ho veu i riu, passant-lo per una broma, o intentant sortir del moment incòmode.

Després de la violència psicològica, la física és la més utilitzada. Implica molta falta d'autocontrol i potser s'hauria de veure el nivell d'estudis dels agressors per extreure conclusions més complexes.

Les altres no són anecdòtiques. No es pot dir d'un tipus de violència o d'un cas que sigui anecdòtic. Totes aquestes violències impliquen una falta de respecte a la víctima i un patiment innecesari.

Per acabar, contextualitzarem les dades: en primer lugar, la violència de gènere és un fenomen cultural, és a dir, no és tan sols producte de un caràcter propens a forçar les relacions, sinó que també està estimulada per una cultura que la accepta mínimament. Per tant, si la cultura canvia, les dades canvien. No és que esperem menys denúncies, ja que denunciar aquest actes es visibilitzar-los com quelcom que no es pot acceptar. Això farà que canviï la cultura.

Per altra part i més concretament, aquestes dades es van registrar al 2020. Va ser el primer any de pandèmia de la nostra vida, amb confinaments que van comportar estrès i aclaparament. És molt possible que aquest nou context hagi influït en les dades.